

STENZICE

1991/1992
ST. 2

1. Bralcem, ki so razpoloženi za revolucijo, priporočamo uvodnik št. 1 (mimogrede: ne boste ga našli, saj je cenzuriran).

2. Bralcem, ki se jim zdi šolski WC edin ljubezni vreden kraj na šoli, priporočamo uvodnik št. 2

3. Bralcem prefinjenega okusa priporočamo uvodnik 3. Priporočljivo je, da STEZICE prej odišavite, kajti tako bo lažje prišla do izraza opojna fantazijska nota orhidej, ki veje in dehti iz tega uvodnika in vas pelje v svet estetskih in čutnih užitkov.

Ko boste šli na WC, vzemite s seboj najnovejše STEZICE!

Papir je nežen, mehak in zelo vpojen. Premišljena konfiguracija črnih in belih delov papirja bo (absorbicija svetlobe) papir dvignila na prijetno delovno temperaturo.

Užitek zagotovljen!

STEZICE lahko uporabite tudi za podlaganje straniščne školjke, tako da vaš vitalni del ne bo prišel v kontakt s raznimi bakterijami in glivicami, ki jih je na šolskem WC=ju vedno dovolj.

Metanholiki in tisti, ki mislijo, da morajo že danes narediti samomor, jih lahko celo preberejo. Soočili se bodo s izbranim materialom za kvarjenje in uničevanje mladega človeka.

Pomlad je, vse diši, dehti in cveti. Razcvetele so se tudi STEZICE, najlepša cvetlica novomeške pomladi.

V tem čudovitem vrtu, Gimnaziji Novo Mesto, ki goji sadike za prihodnost, nežna semena, ki bodo pod budnim očesom učiteljev zrasla v mogočna drevesa, slovenskemu narodu v čast in ponos, bodo tovrstne vonjave gotovo naletele na številne oboževalce.

2

D 1997/6708

BRATTA COEN

Thierry Jousse in
Nicolas Saada:
Pogovor s
bratoma

Filmski
sodobno
kinematografijo zelo pomembne filme.
bratov Coen šteje 4, za
1984 in je pokazal njegov talent. Sledil je Raising
Arisona (1987) ki je prinesel 22 milijonov dolarjev dobička.
1990. leta še Miller's Crossing, leto kasneje pa Barton Fink, ki
je na festivalu v Cannesu osvojil nagrade za najboljši film,
režijo in glavne vloge pa Barton Fink, ki
sveta: edinstveno mešanico
iluzij, odvrtnosti in
poetičnosti.

Kje sta dobila idejo za Bartona Finka? Je scenarij tudi tokrat skupinsko delo?

ETHAN: Zamislila sva si ga, ko sva pisala Millerjevo križišče, ker je delo na tem projektu potekalo zelo počasi in sva si želela delati še nekaj drugega. To nama ni vzelo veliko časa, le kake tri tedne. Na začetku sva želela napisati vlogo za Johna Turturra, mislila pa sva tudi na Johna Goodmana.

Torej je ideja nastala zaradi želje, da oba hkrati nastopita v vaju filmu?

ETHAN: Tako je. Turturro je igral že v Millerjevem križišču, Goodman pa v Raising Arisona, toda vseč nama je bila ideja, da oba zaigrata v istem filmu. Želela

sva jima tudi ponuditi drugačni vlogi, kot sta ju imela prej. Zgodba se je tako začela. Pisec Barton je bil začetna točka, generator dogajanja.

Ali je Barton Fink inspiracija iz kakšnega romana?

ETHAN: Ne, izmišljen je. On je nekaj povsem novega. Čudiva se, da sva si za junaka filma izbrala tako nezapeljivo osebo.

JOEL: Film dela na tem, da bi Bartona premagal. Želela sva ustvariti lik, ki zasluži usodo, ki mu je bila namenjena.

ETHAN: Iskala sva ranljivo osebo, polno iluzij... in jo prisiliti, da jih pozabi.

JOEL: Najsimpatičnejši lik v filmu je brez dvoma Charlie.

Razen na koncu...

ETHAN: On verjame v svojo logiko. Našel je ekscentričen način, da poskrbi za svoje probleme. Človek ne more zdržati, da na nek način y njim ne sočustvuje. Tega se zaveda bolj kot Barton...

Največja Finkova napaka je egocentričnost. Zaradi tega mu Charlie tudi poskuša rešiti življenje...

ETHAN: To je popolnoma pravilno. Tu mu zelo pomaga neznanje.

Kot pri Kafki... film nas pravzaprav dosti spominja na Kafko.

ETHAN: Veste, nisem velik bralec Kafke. Že na tiskovni konferenci so nama govorili o skupnih točkah med filmom in Dvorcem. Če sem iskren, moram priznati, da nisem prebral niti enega njegovega romana...

V filmu spet preseneča vajin pristop k dotičnem žanru. To je material za screwball komedije. Vse skupaj je zgodba malo "neurejenega" pisca v Hollywoodu. Oddaljujeta se od začetnega material, tako, da rezultat ni tisto, kar smo pričakovali. Ali delata to zavestno? Začenjata s enim žanrom, da bi kasneje delala proti njemu...

ETHAN: Ne vedno. Začetni material bi bil lahko tudi zgodba za farso. Toda filma nisva nameravala povezati z nobenim žanrom.

JOEL: Obstajajo tudi drugi filmi, ki imajo skupne točke s najinim.

Kako sta prepričala studio, da vama pomaga napraviti film, katerega tema je osamljen tip v hotelski sobi.

ETHAN: Bila sva zelo presenečena... (smeh)

Gre zahvala uspehu Millerjevega Križišča pri kritikih?

JOEL: Čeprav je distributer Bartona Finka 20th Century Fox, ga je vendarle financirala majhna družba Washington Circle Films. Ni se nama bilo treba pogovarjati s studiem...

Kar se tiče ritma filma je razplet v Bartonu Finku bistveno drugačen od tistega v Millerjevem križišču, kjer se nazadnje vse razjasni in razplete. Pri Bartonu Finku je ravno nasprotno; težko si je predstavljati, da lahko film na koncu doseže takšno stopnjo blaznosti.

ETHAN: V gangsterskem filmu publika želi, da vsaka stvar pride na svoje mesto in da se s časom vse razreši. To se je zgodilo v Millerjevem križišču. Pri B. Finku nisva želela ustvariti filma, ki bi šel lahko svojo pot, zaradi tega je tudi konec jasen v tolikšni meri.

JOEL: V filmu obstajata dve čvrsti točki: trenutek, ko se Barton zbudi in odkrije truplo, ter ko prehaja v drugo stopnjo stvarnosti (ogonj na hodniku). Vse se razlikuje od predhodne logike. To sva naredila zavestno: začeti film tako, da je odkritje trupla nepričakovan preobrat. Požar je narejen, da bi prestavil stopnjo realnosti.

V Blood Simple se neprestano izmenjujeta eksterier in interier, Arizona Junior se dogaja na prostem. V zadnjih dveh filmih se skorajda vse dogaja v zaprtem prostoru. Ali se izogibata vzpostaviti zgodbo, da bi se približala abstraktnosti. Skorajda ni detajlov o vremenu...

ETHAN: Ta opazka je zelo zanimiva. V resnici sva želela preprečiti takšno ureditev.

JOEL: Drugi razlog je tudi proračun. Če bi snemala zunaj kot Sergio Leone, bi potrebovala 30 milijonov dolarjev.

Se zaradi tega zunanji prizori v Millerjevem križišču dogajajo v gozdu.

JOEL: Da, ker gozd iz leta 1929 izgleda kot gozd leta 1990...

ETHAN: Je pa res, da se ta dva filma dogajata notri, zunanji prostor je le interpunkcija. Gozd v Millerjevem križišču, plaža v B. Finku...

Se zavedata spektakularnega razlikovanja med vajinima prvima in zadnjima filmoma?

ETHAN: Najini filmi so za naju važni, ko jih piševa in realizirava. Toda, ko je film gotov, če sem iskren, na to več ne mislima in jih ne

poskušava primerjati.

JOEL: Ko je film enkrat zaključen, se ne ozirava nazaj, ga več ne popravljava. To je bolno.

ETHAN: O Millerjevem križišču sva razmišljala leto in pol in to je zdaj gotovo.

Po prvih dveh filmih sta uspela doseči določeno umetniško moč v Hollywoodu. Toda to, kar sledi, je popolnoma različno... Videti je, kot, da sta profitirala zato, da bi potem ustvarjala nekaj drugega.

JOEL: Piševa tisto, kar želiva in če kdo želi realizirati najin projekt, bi bila nora, če bi to odbila. Ko piševa scenarij in ko je dokončan se od njega ne oddaljujeva, zato piševa scenarij zelo podrobno.

Načrti za naprej...

ETHAN: O tem še nisva razmišljala...

JOEL: ...Toda bova začela

Jasna Simčič

(po Quorumu)

M
n
o
g
i
m
o
v
p
o
z
n
a
j
o
b
i
s
t
v
u
n
i
h
o
.

Vedo o meni le toliko, kolikor (več ali manj) jaz hočem, da vedo o meni. Tako je verjetno s vsakim človekom. Vendar za razliko od večine ljudi, ki jim ta "keep-the-distance-from-me" ugaja, mene ta preračunljivost na trenutke enostavno duši. Le umetnost mi nudi možnost, da se izrazim jaz kot jaz.

Kaj pa je sploh "jaz"? Je (v oz. pri meni) kompleksno-preprosta celota. Šele s potrpežljivim odstranjevanjem sloja za slojem bi lahko človek (kot pri čebuli) odkril jedro, bistvo, jaz. Toda danes so popularna "bežna poznanstva", katerih eksistenco opravičujemo s t.im. "hitrim tempom življenja", ki kot da ne dopušča trajnejših in čvrstih prijateljstev.

Pri tem se sprašujem, ali je resnično pri tem ključno vprašanje čas, ki kot da nas obvladuje ali pa se morda podzavestno bojimo, da so "sredice v čebulah, ki brezglavo tekajo naokrog" gnile ali pa v najboljšem primeru trhle. Izkušnje nas učijo, da je v mnogih primer(k)ih tako.

Natalija Mikec

Moje subjektivno in objektivno mnenje o gala koncertu skupin DMP in Barakuda.

Kako je koncert izgledal iz odra. Lahko rečem, da je bil to prvi veliki koncert, na katerem sem tudi sam sodeloval. Odr je bil precej visok in mi je nudil lep razgled na občinstvo, ki je bilo po mojih občutkih precej številno. Prvič sem imel občutek, da stojim nad vsemi poslušalci in takorekoč upravljam s njihovim počutjem, toda tega nisem povsem izkoristil, saj sem po 2 mesecih intenzivnega dela in priprav komaj čakal, da se vse konča. To je bil tudi vzrok mojim nadutim in ponižujočim besedam, ki sem jih posredoval publiki. Nekateri ste v Dolenjskem listu brali kritike, ki pa so bile daleč od resnice, saj je Umek Iztok, to je namreč slavni kritik, oblatil prav tisto, kar je bilo na koncertu dobro kot naprimer: osvetljava, ozvočenje, redarska služba...

Zakaj sem to omenil? Koncert je namreč imel več namenov, ki pa še zdaleč niso bili uresničeni. Eden od namenov je bil popestriti dogajanje v NM in predvsem dvigniti nivo koncertov pri nas, saj je ta zelo nizek, kar pa je vzrok slabemu sprejemanju dobre in drugačne glasbe s strani publike in kritičnost ljudi (vse je dobro, samo da je žur). V bistvu sem hotel narediti "glasbeno gledališče", da bi s pomočjo scene publiki razložil smisel svoje glasbe. Cel koncert naj bi se odvijal po izdelanem scenariju, vendar je v DMP prišlo

do nesoglasij zaradi visoke cene, ki jo je postavil partner iz Ljubljane. Fantje so 2 dni pred koncertom prevzeli oblast in organizacijo v svoje roke ter prekinili dogovor s poslovnim partnerjem iz Ljubljane, s katerim je bilo že 2 meseca vse dogovorjeno. Od tu tudi moja slaba volja na koncertu, saj sem s **Maretom Zajcem** delal 2 meseca zastoj in se mi je priskutil celoten **DMP**. Tako smo vse, kar ste videli na o d r u , d o b i l i i z

Zagreba za veliko nižjo ceno, vendar so manjkali določeni efekti. Vse je bilo videti lepo, vendar je oprema namesto ob enih prišla ob petih popoldne, tako, da smo tudi scenarij delali zaman.

Dosežen ni bil tudi drugi namen prodreti v Ljubljano in ostalo Slovenijo. Koncert naj bi odmeval po radiu in televiziji, pa iz tega ni bilo nič. Jasno je, da je "Ljubljančan" z nami prekinil vse poslovne odnose, saj je bilo dejanje naših fantov po mojem mnenju čista -oprostite izrazu- svinjarija. Koncert je bil za silo izpeljan, vendar ni dosegel najpomembnejšega, tako da smo DMP ostali tam, kjer smo začeli -v zakotni provinci, kjer kultura izumira.

V kritikah Umeka Iztoka ni bilo ne duha ne sluha o slabem izvajanju glasbe. Če sem popolnoma iskren, lahko rečem, da smo DMP igrali kolikor se je le dalo slabo, čemur so bili vzrok številni defekti, ki so se neusmiljeno vrstili v času koncerta (strgana struna Alanove kitare, 2 defekta na bobnih, popolnoma razglašena zmedena kitara in nazadnje še pijan in znevriran bobnar). Od tu tudi Zdravljica, ki sem jo dal "prežvečiti" publiki, kot pravi U.I. Naj povem, da ta naša nesrečna himna sploh ni spadala v program koncerta, vendar sem kot povezovalac v tistih trenutkih pograbil prav vse, kar mi je padlo na pamet, da bi zakril nesreče, ki so se vrstile ter, če že ne dobro, vsaj gladko izpeljal koncert.

V kritiki je U.I. omenil tudi kopico neznanih skladb, s katerimi naj bi še bolj zamorili vzdušje, ki sploh ni bilo tako sivo, kot ga je on prikazal. To je bila kopica naših skladb, ki smo jih imeli namen predstaviti. Tak je pač eden od načinov prodora. Če je bil kdo prav posebej razočaran nad slabim žurom, je to prav dokaz za nizek nivo domače publike, saj na koncerte ljudje hodijo zaradi telovadbe, ne pa poslušanja glasbe. S tem koncertom smo hoteli na prav kulturn način posredovati moderno glasbo publiki in smo zato povabili tudi precej starejših ljudi. Sam sem nad koncertom popolnoma razočaran, kar pa me sili k načrtovanju novega, še boljšega koncerta, kjer pa bo poleg scene tudi izvedba glasbe dobra.

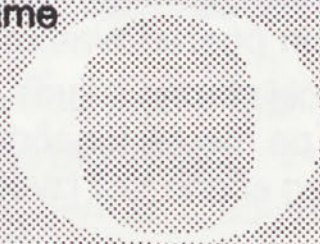
Borč

○ d zadnjega velikega nastopa sta minila komaj 2 meseca in

že je sledil 3. samostojni koncert. Vendar pa je bilo to resnično enkratno doživetje. Dva dni pred samim dogodkom je bilo "letanja" in psihičnih naporov čez glavo. Nekatero smo bile precej skeptične glede našega znanja, pa oder, ozvočenje in vse kar sodi zraven, je bilo dobesedno na naših ramah. Med vsemi pripravami pa so bile na urniku še obvezne vaje po dve, tri ure, dan pred koncertom celo štiri ure vaj. Po teh vajah pa smo šle še na Studio D, kjer smo imele intervju. Tako smo dobile priložnost, da opozorimo publiko na naš koncert. Lahko bi rekle, da smo bile potem na dan koncerta že zelo utrujene. In... stojimo na galeriji gimnazijske avle. Soji svetlobe iz reflektorjev mečejo sence na zadnjo steno. Ljudi je za malo morje in še prihajajo. Prišlo jih je celo toliko, da je zmanjkalo vstopnic. Prvi akord...

.. in z mislimi skozi vesolje (Across The Universe). Prvi aplavz in ted je bil prebit. Utopljenecv ni bilo, pač pa zadovoljne glasbenice in upamo da tudi publika. Zahvaljujemo se tudi našim gostom: Katarini Avbar (violina) Bernardi Vrtačič (violina) in Dragu Cerovšku (violončelo), ki so popestrili naše petje in tudi plesnim parom Plesnega Centra Andreji in Mitju, Vanji in Gregorju ter Katarini in Dejanu, ki so publiko navduševali med tem, ko smo nabirale moči za drugi del koncerta. Same smo bile s koncertom zadovoljne, kljub nekaterim težavam, ki smo jih bile deležne pred njim.

Mislim, da je vse skupaj utrgano. Zvezd sploh ni. To so samo lučke, ki kažejo tovarišu Kristusu pot do nebes. A, zakaj_

..najbolj srečen sem, ker mi je včeraj pognala trava. To pomeni, da še imam voljo do življenja.

Ta trenutek so me obvestili. Električne je zmanjkalo. Skoraj sem že pozabil, kje živim. Vse zvezde so ugasnile... razen ene...

Iztok Hotko

SOSLIKA

Kaj vse ne počnemo.
Delamo zase, za druge.
Utrujamo se za denar.
Navadno se niti ne zavedamo.
Zrušimo vse.
(Ne) Nihče nas ne pripravi,
da bi to to popravili.
A, če se kdo najde? - Ne!
Zato bi morali imeti ogledala,
ki bi naše poglede gnala,
naše dvome v lastnih očeh slikala.
Zaminivo(st) je, kako bi dvom prenesli
ali bi se nogam dali odnesti.
Naš pogled v ogledalu
vidi se kot so-slika kmatu.
Nikjer ni iskre,
a smo kot na tratu,
kjer se v sprememb vaču
oblačimo v vsakič drugem ogrinjatu.

TO JE BEDA

Kaj pa hočeš?
Te sprašujem.
Kaj pa poješ?
Te spoštujem.
To niso sanje,
to je svoboda.
To so le sanje,
to ni svoboda.
To je težko oranje,
ki rado bi spremenilo se.
V večno spanje.
Ampak vseeno rad živim.
Kako naj se pomirim?
Vračam se po krogu.
Po krogu nazaj, seveda.
In vidim, vidim, to je beda.

PRVIH 100 JE V ŽIVLJENJU NAJTEŽJIH

Letimo skozi čas.
Tri mačke smo že zamenjali.
Poglej, kako hitro gre skoz nas,
ki živimo in gremo z njim.
A on ostaja, se nadaljuje in -
govori, da enostavno nismo - tim.
Nekaj skupnega se nam ne obeta,
le to, da skoz' naše težave,
ki najraje vrgli bi jih v daljavo,
samo z nami skoz' samega sebe leta.
Nekdo. Govori. Dajmo mu čas,
da nas prebudi, da iz sebe spusti val,
ki bi ga nekateri imenovali - glas.
Kako ga doživeti in nadaljevati?
Če nas to doleti, smo verjetno vsega siti
in se nam več živeti ne da niti.
Da pa bi praboleli, smo zanj prekratki.
Uniči, preide in prehiti nas.
Dosti je. Rad bi okusil nekaj,
kar se imenuje ..... sladki!

LEPŠE JE KOT JE

Več je groz
v svetu teme.
Ena je ona in
kaj mi je storiti?
Ne vem.
Trpljenje odraža
sebe skoz kri.
Vroča in mrzla zavrela bi
ali naj se ustavi in
me večno mrazi.

Tu so ostali,

ki nič ne vedo.
Živijo, lebdijo
po zemlji srečno.
A ne vejo, vejo,
Kaj je lepo.
Tudi ne bodo,
so trli.

Smrt jih kot nas vzela bo prepričane,
da živeli so lepo.
Polepšanje sveta je moja meta.

POVRŠINA ALI PESEM VPRAŠANJ

Zakaj morje naj bi bilo globoko?
Zakaj voda naj imela bi globino?
Kje naj bi našli smisla vsebino?
Koliko je bistev in pomembnih idej?
Veliko pomembnih je misli in mej.
Skozi še hodiš in se zgubiš.
Lahko pa le begaš in se loviš.
Greš v neznanje, greš navzgor.
Nimaš doline in reke v njih.
Imaš le širino in dolžino dobiš.
A bistro kot leto brez zime,
brez vode, brez vsega in največ globine.
Zakaj bi nam znane le take globine bile?
Da misliš in padaš ter delaš še težje kot je.
Imejmo le površino, bi rekli plehki ljudje.

Samir **S**arajlič

KRI SE STRDI NA BODEČI ŽICI

Bodeča žica je pred tabo.
Za tabo je praznina.
In tvoja preteklost gorí v ognju,
ki si ga zažgal v upanju.
Za tabo so ostala pogorišča.

Bodeča žica pred tabo.
Ne moreš je pretrgati.
Lahko se nasloniš nanjo.
Pustiš, da prodre v tvoje telo.
Sprejmeš bolečino.

Lahko čakaš.
Tvoja topla kri bo razjedla jeklo v noči.
Potem boš pretrgal bodečo žico.
Razjedena bo od tvoje krvi.
V svobodi.

Kri se strdi na bodeči žici.
Kri se strdi na bodeči žici.
Kri se strdi.
V svobodi.

ČRNO SONCE

Črno sonce.
Sence so dolge.
Oblaki raztrgani.
Drevesa zvita vase.
Črno sonce.

Črno sonce.
Temna stran očesa.
Našega boga očeta.
Ki žre svoje otroke.
Črno sonce.

Črno sonce.
Hladen, vlažen obup.
Ruševine.
Vedno ko siješ.
Črno sonce.

Njegova glava je bila bolečina. Polna misli, ki so se zvijale kot sežgano listje v ognju. Slonela je med njegovimi dlanmi, v sobi, v osamljeni hiši, nad mestecem, polnim hiš, ki so bile razsute kot zobje ust velike lobanje. Med njimi je tekla reka, narasla in močna. Še nikoli ni prestopila bregov. Lahko bi jih.

Misli so se zlivale v močan občutek sovraštva, samote, osamljenosti. Valovi v reki so se počasi zlivali v en sam val. Čutil je udarce dežja po strehi, oknu, mestu in gledal v vrtince v reki. Rasli so. Želel si je, da bi rasli hitreje.

Noč je prišla hitro. Oblaki niso prepuščali sončne svetlobe. Bili so neprozoren in temen pokrov. Dežne kaplje so zamagljevale luči mesta, kot da bi ga ovijale s neprozorno pajčevino in kot da bi bili oblaki pajki, ki so se zbrali nad plenom. Občutki so se zgostili. Spomini, neprijetne slike s vzdušjem strahu in kaznovanih želja so izginile. Ni se več spominjal svojega življenja. Ostala je neznosna samota in nekakšna sreča, ko je smrt vzela mesto v svoje dlani. Prižgal je svečo, jo približal oknu in opazoval kako dežne kaplje padajo čedalje hitreje.

Zaspal je. V sanjah je videl mesto, v ruševinah, kako med zidovi rastejo drevesa in njihove korenine, kako rastejo pod cestami, na katerih so čedalje večje razpoke. Ruševine so počasi izginjale.

Zbudil se je ponoči. Ni več potreboval dogorele sveče. Grmenje je bilo zelo blizu, zelo glasno in stalno. Bliski so se zasvetili vsako desetinko sekunde. Kot svetleča drevesa so rasli iz oblakov in v istem trenutku izginjali, osvetljevali mesto kot ogromen stroboskop. Reka je dokončno stopila čez bregove. In težak val je v nenavadni svetlobi krčevito udarjal iz ene na drugo stran. Bil je moten, le obris, ki ni ničesar odseval, vendar je čutil njegovo gibanje. Njegovo sovraštvo do teh tujih stvari, zgrajenih v svetu, ki je bil vedno njegov. Čutil je težko, slepo senco uničenja.

Veter je zabijal dež v stene hiše. Tuljenje je napenjalo temelje, streho, krhko zgradbo. Stekla na oknih so se tresla. Počila so v kričanju vetra. Razpoka na oknu je imela obliko strele, ki je v tistem

trenutku udarila v zvonik cerkve. Razpoka steklo je v sobo prišel hladen veter in zarr že en dan niso svetile. Težak dež je prine dežnih kapelj.

Zjutraj je ležal na bregu. Malo nad reko. Bila njegova hiša. Drhtel je. Na njegovi krvi in hladne, vlažne trave. Ni vedel kako dolgo, zdelo se mu je zelo dolgo. Dež, veter in oblaki so ga zmleli v bolečo maso, ki se ni mogla premikati. Lahko je le gledala v motno reko. Ki je uničila mesto.

STEZICE

II 16756/1991/1992

377(497.12)(05)

199706708,2

U netič Aleksander

